

FOAIE SĂPTĂMÂNALA PENTRU POPOR

DIRECTOR: Pr. VASILE CHINDRIȘ

Redacția și Administrația

Cluj, Str. Chintău ul Nr. 51

TELEFON: Nr. 30-65

ABONAMENTE: PE UN AN LEI 100

PE 6 LUNI „ 50

PE 3 LUNI „ 30

In streinătate dublu - In America 2 dolari

INREGISTRATĂ LA TRIBUNALUL

CLUJ. SUB NR. 85.

Prietenul care nu trădează

Printre multe semne biblice ale zilelor noastre este și trădarea: trecerea în tabăra dușmanului părăsirea de prieten, vânzarea de frate.

Și vai ce josnic și ce desgustător lucru e acesta! Fratele tău cu care ai mâncat ani întregi dintr'o pâine, — să-l vezi dintr'odată trecut fără de veste în tabăra dușmanilor tăi. Prietenul în care te ai încrezut și căruia te-ai mărturisit din toată inima cu încredere și credință — să-l vezi dintr'odată șoptind eu dușmanii tăi, arătându-te cu degetul și râzând. Ba chiar el lovindu-te și batjocurindu-te mai altfel decât dușmanul!

Ce rău și ce scârbă adâncă, îți poate lăsa în suflet, astfel de purtare!

Dar nu numai între om și om, se întâmplă azi, aceasta. Pildele de trădări și lepădări cari le-am văzut nu demult, — ne spun că și în viața popoarelor se întâmplă tot așa.

Și să nu ne mirăm. Trădarea și vânzarea aceasta dintre oamenii și popoarele de azi, este un mare semn biblic. Așa spune Biblia că vor fi oamenii în vremile de pe urmă (II Timotei 3,4).

Iar din aceste trădări, s'a născut neîncrederea. Nu se mai încrede frate'n frate, prieten în prieten, popor în popor. Se spionează unul pe altul, pe urmă se ceartă, pe urmă se bat, fiindcă n'au „dragoste firească”, și n'au sinceritate și n'au pe Dumnezeu.

Tu dragul meu cititor ai avut prieteni? Desigur că ai avut, că i-ai iubit mult și că

te ai încrezut prea mult în ei. Dar când ai ajuns la rău, toți te au părăsit! Când nu duceai nici o lipsă, îți erau toți așa de buni se arătau toți așa de dulci, iar când ai ajuns să le ceri tu dovada prieteniei — s'au dus! Și nu numai că s'au întovărășit cu dușmanii tăi, dar au prins ei — frații tăi și prietenii tăi, să te batjocurească și să te lovească cum n'ar fi făcut-o nici cel mai crud dușman.

O, și eu am pățit așa.

Dar astăzi, mi-am aflat alt prieten, alt tovarăș, alt mângâtor. El cel mai scump și cel mai credincios Prieten: e Domnul Isus. O dragul meu frate, dacă și tu l-ai aflat cu adevărat pe acest Prieten scump, atunci vei înțelege bucuria cea mare și fericirea cea stăntă de care e plin sufletul meu, lângă acest Prieten. Atunci ști și tu ca și mine, că nicăeri în lumea aceasta nu te simți așa de fericit ca lângă El. Că toate pretențiile și toți prietenii din lumea aceasta nu-ți pot da bucuriile și mângăerea pe care ți-o dă prietenia Lui.

Dar dacă nu l-ai aflat încă iubitul meu, eu te îndemn tierbinte, cu lacrimi, împacă-te cu El! (II Cor 5,20) Împacă-te și împrietește-te îndată cu El! Și trăește-ți toată viața în prietenia și în tovarășia Lui, ca atunci când va veni în împărăția Sa, să peși fi și tu de a dreapta Lui, cu toți prietenii și cunoscuții, cari au trăit cu El și lângă El din veac și până în veac. Împrietește-te cu Domnul Isus chiar dacă toți ceilalți prieteni din lume, s'ar face dușmanii tăi. Căci numai singur Domnul Isus, e prietenul cel bun (Ioan 11,35-36) și credincios (I Cor, 1,9-10) și neschimbat (II Tim, 2,13).

Și nu vei mai dori iubitul meu, nici odată altă prietenie — căci prietenia cu El îți va da totul ce trebuie sufletului și vieții tale ca să fii fericit în veșii vecilor.

Vino și vezi.

T. DAR

„Dragostea lui Hristos ne strânge” (II Corinteni 5,14)

Măreața adunare creștină dela Cluj în ziua de Duminecă 3 Septembrie

Dragostea lui Hristos a strâns la Cluj sute de frați și surori din bunii cititori ai foii „Vieța Creștină” Au luat parte peste 60 comune din 15 județe din întreaga țară -- Dragostea biruie totul -- Frați dela sute de Km. depărtare Minunea iubirii și unirii în Hristos, împlinită în adunarea dela Cluj -- În cel mai greu ceas al istoriei universale, un mic răspuns dela Cluj învrăjbitorilor de oameni

În Dumineca trecută — 3 Septembrie 1939, după cum au anunțat modestele și smeritele noastre înștiințări din foaie — am dorit să ne vedem la Cluj cetitorii și scriitorii gazetei „Vieța Creștină” cari ne găsim la casa părintească a acestei gazete ca într'o Familie a Domnului Isus.

Smerita noastră chemare a răsunat ca un Ecou în inimile miilor de frați cari nutreau poate de mult, acelaș gând al revederii noastre laolaltă pe aceste locuri. Vine însă 1 Septembrie și cu aceasta, vestea năprasnică a începerii războiului între Germania și Polonia. La câteva sute de Km. de aici bubuie tunul, iar paserile morții seamănă prăpădul și distrugerea. În aer se simte duhul cel rău care rânjește batjocoritor și biruitor. Deci adunarea noastră era sortită să nu se mai poată ține. Cine mai pleacă de acasă când vântul urii bate iar lângă casa noastră e doar prăpăd și moarte!

O, dar Domnul a voit să ne învețe cu acest prilej, o lecție minunată: dragostea e mai tare ca moartea. Într'adevăr, Sâmbătă dimineața un grup de frați și surori cu un steag s'au ivit ca niște solii ale jertfei și iubirii în mijlocul nostru. A fost prima bucurie care ne-a adus aminte că cei ce cred în

Domnul Isus sunt mai mult decât biruitori printr'acela care ne-a iubit (Romani 8,37) Îndată, un alt grup de 18 frați și surori (între cari și 3 femei cu copii mici) din județul Bacău se ivesc în mijlocul nostru. Câtă jertfă au făcut ei pentru un drum atât de lung. Rând pe rând, sosesc pe jos, cu biciclete și cu căruțe alți și alți frați și surori din toate părțile țării (până și dela Iași) și mai ales din județele din Ardeal.

Familia Vieții Creștine este aici, strânsă la datorie, ca Ostașul Domnului, ce aleargă pe orice vreme, oriunde trâmbița cu glas deslușit (I Cor 14,7-8) îl cheamă. Dragostea a biruit totul: Până și frica războiului, ca să nu mai vorbim de jertfele și ostenele drumurilor lungi și grele, a lipsurilor și greutăților familiare legate de fiecare. Binecuvântată fie dragostea Crucii care a răsărit ca un soare în țara noastră. O, dacă fiii neamului nostru ar ști să-i facă loc, ce binecuvântare mare ne-ar mai răsări.

Dar la Cluj a mai fost și altceva. Și am dorit să strigăm acest lucru, pentru că — măcar și acum când pare a fi prea târziu pentru o reparație — să-l audă toți cei cari chiar și în Numele Dom-

nului au învrăjbit pe frați și i-au ținut despărțiți unii de alții ca pe niște vrăjmași. A fost minunea iubirii și unirii între oameni, topindu-se în dragostea lui Hristos deosebirile confesionale, cari nu contează la mântuire, așa cum a înfăptuit-o și propovăduit-o ani de zile un apostol al Golgetei (Păr. Iosif Trifa) în țara noastră, Slăvit să fie Domnul! La Cluj, s'a împlinit în mic rugăciunea Domnului și a Bisericii: *Ca toți să fie una!* Cei ce au fost la Cluj, au simțit florul dragostei lui Hristos care ne leagă (nu ne desparte) și s'au bucurat, cu plâns, s'au rugat și au slăvit pe Domnul la o altă ca niște frați. Ce să mai spunem, că despărțirea adunării a fost mai grea și mai dureroasă ca ori-când. O Doamne Isuse, dragostea Ta ne-a legat! Cine ar mai putea să ne despartă de noi, unii de alții și de Tine Doamne? Nimeni și nimic. Suntem ai Tăi, uniți pe vecii vecilor, în Tine și prin Tine!

Felul în care s'a desfășurat adunarea dela Cluj în acest greu ceas al istoriei, este o nua ce cade pe obrazul celor cari nici măcar în aceste clipe grozave, n'au reușit să lase din făgașul urii și mai continuă încă să propovăduiască vrăjmașia.

În numărul viitor vom continua mai pe larg

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea (Ioan 3,16)

De Tatăl ceresc ne apropiem numai prin dragoste --- Ceva în legătură cu evanghelia de Duminică

„Atât de mult“

Păcatul e un lucru grozav. E cel mai grozav lucru de pe lumea aceasta. E boldul și puterea Morții e moartea și pierzarea aceluia care l-a făcut. E de ajuns un singur păcat ca să fii pierdut și că ut pentru totdeauna. Că așa e legea: Poți împlini toate poruncile, — dacă vei călca una singură, suferi ca pentru toate (Iacov 2,10)

In starea aceasta, vai, cine s'ar mai mântui? Că nu este nici un om neprihănit — nici unul măcar! (Romani 3,10). Numai prin puterea noastră, noi nu ne-am putea niciodată scăpa de povara aceasta a păcatului. Numai prin faptele noastre, fratele meu, oricât ne-am lupta și ne am tradi noi, niciodată, cu cea mai mare faptă bună a noastră nu vom putea șterge nici cel mai mic și neînsemnat păcat al nostru. Atâta e de mare și de grozav păcatul!

In starea aceasta grozavă, pe toți ne-ar aștepta moartea și peirea veșnică. Dar bunul nostru Tatăl ceresc, atât de mult ne-a iubit încât pe Fiul Său cel sfânt l-a trimis aici în lumea noastră de păcate, să ia El toate păcatele lumii dela începutul până la sfârșitul omenirii asupra Lui și să se sue cu toată povara aceasta pe Golgota, ca acolo, sub blestemul greu, să se facă El păcat, pentru toată omenirea ca să poată aduce prin Sângele Lui izbăvire pentru toți.

Căci păcatul nu se spală decât cu sânge. Și numai cu Sângele Fiului lui Dumnezeu (I Ioan 1,7).

„Oricine crede“

Mântuirea e un lucru așa de simplu și ușor. Se cere numai ca tu să te vezi în starea nenorocită în care ești, fără puțință de a te mântui prin faptele tale și puterea ta, oricât de bancredincios „și om de omenie“ ai fi tu. Și dându-ți seama de pierzarea ta — să te umilești pe deplin, căzând cu lacrimi de căință și pocăință la picioarele Domnului Isus, care a murit odată pentru totdeauna, pentru păcatele tale. Să-L rogi cu lacrimi fierbinți să-ți soele și să-ți curățească

cu sângele Lui rugina păcatului — de pe suflet.

Și oricine care crede aceasta se poate curăți și mântui.

Iar odată curățit și mântuit, silește-te să nu te mai întinezi cu păcatul căci după aceasta nu mai este nici o altă jertfă pe lumea aceasta, care să te poată curăți.

Dar oamenii...

Dar vai, cum au răspuns și cum au răsplătit și răsolătesc oamenii iubirea cea atât de mare și nemărginită a Tatălui Ceresc! Cum nesocotesc oamenii jertfa aceasta atât de mare, atât de necuprinsă de mintea omenească. Cum nesocotesc bieții oameni mântuirea care li-se imbie de-a gata, doar numai s'o primească.

Nu atât pentru păcatele lor vor fi pedepsiți oamenii, cât pentru această nesocotire a dragostei, a îndurării și purtării de grijă a Tatălui Ceresc.

„In Dumnezeu“

Iar cel ce s'a întors și „lucrează după adevăr,, faptele lui sunt făcute în Dumnezeu“...

Face și vorbește și gândește numai cela ce ar putea face și gândi Mântuitorul lui. Copiei cei adevărați ai Domnului, la desăvârșirea aceasta trebuie să ajungă: să facă numai ceea ce ar face izbăvitorul lor. Trebuie să ajungă acolo unde ajunsese apostolul Pavel care striga; nu mai „trăesc eu, ci Hristos trăește în mine“..!

Și acolo se poate ajunge numai pe calea care a bătătorit-o Domnul Isus; pe calea Dragostei. A Dragostei nemărginite dela I Corinteni 13. Pe aceasta să mergem!

T. DAR

Ești din mijlocul lor, despărțiți-vă de ei-zice Domnul (II Cor. 6,17)

Dacă vrem să ne mântuim, trebuie să eșim afară din tabără, afară din lume

Una din condițiile cele mai însemnate ale vieții și creșterii noastre celei duhovnicești, este și cea arătată, în cuvintele de mai sus: despărțirea de lume.

Știm că lumea zace în cel Rău. El e stăpânul și „dumnezeul“ ei. Știm că Domnul Isus a venit pentru ca să nimicească stăpânirea diavolului. Prin moartea și învierea Sa, Domnul Isus a biruit definitiv pe diavolul și și-a întemeiat împărăția Sa, împărăția sufletelor mântuite, împărăție, care în veci nu va avea sfârșit și pe care nici chiar „porțile iadului“ nu vor fi în stare să o biruiască.

Iar deoarece lumea „zace în cel Rău“ Domnul Isus a întemeiat și scos împărăția Sa „afară“ din lume. „dincolo“ de „otarele“ Egiptului, „în țara neprihănirii Cuvântului Său. Deaceia a și pălmit El, „dincolo de poartă“ (Evrei 13,12). Și deaceia ne cheamă și pe noi „să ieșim din tabără la El, să suferim ocară Lui“.

A spune că urmezi lui Isus și totuși a rămânea în „tabără“, e ceva de neînțeles, e ceva cu neputință. Nu poți fi în același timp cetățean al lumii și cetățean al cerului; nu, căci „prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu și celce voiește să se facă prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu“ (Iacov 4,4). Lumea n'are nici un pic de hrană pentru sufletul nostru, ea n'are și nu poate da, decât otrava plăcerilor păcatului și-a feluritelor amăgiri pierzătoare. Ea nu poate, decât să împiedece creșterea

noastră duhovnicească și să ne paralizizeze puterile sufletului.

Aici e deslegarea tainei, de ce mulți credincioși sunt atât de inapoiți sufletește, atât de slabi și fără putere duhovnicească: fiindcă n'au rupt întru totul legăturile cu lumea.

Cunoște un frate, foarte înțelept și „cuminte“ în felul lumii, dar care nu poate crește duhovnicește, deoarece fiind „om cu vază“, nu se îndură să „iasă“ din lume.

Să nu fie cu mirare dacă voui spune aici că chiar când legăturile cu lumea sunt „religioase“, ele pot

păgubi și atunci foarte mult sufletului. Cunoște cazul unei tinere surori credincioase, care nu luase parte la nici o petrecere și nu dansase niciodată. Cânta în corul bisericeii din satul lor. Odată „biserica“ aranjă o petrecere — cu dans bineînțeles, la care trebuia să cânte și corul. Se întreabă ea ce să facă, să mergă sau nu? Se hotărâ în cele din urmă să meargă, căci doar corul era corul bisericeii și-apoi avea să ia parte și părintele... Dar pe urmă ce i-s'a întâmplat? Dela cântat, fără să bage de seamă a trecut la joc și a jucat, ea care nu jucase niciodată.

Deaceia ne spune Domnul atât de precis: „Ieșiți din mijlocul lor... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi“. Eu vă voui fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice zice Domnul cel Atotputernic“.

Un copil a Lui Dumnezeu, este și trebuie să fie un „ieșit“ din „tabără“, din lume, din duhul și din poftele ei. Numai „afară“ pe „țărmul“ mântuirii, putem avea siguranța deplină a vieții noastre celei duhovnicești.

Fratele meu, sora mea! Ești tu ieșit din lume, sau mai trăiești în „apele“ ei? Ai rupt-o cu „prietenia“ lumii, s'au nu te-ai îndurat s'o faci deplin? Dacă n'ai făcut-o, fă-o iubitul meu, chiar în clipa aceasta, pentru ca sufletul tău să se afe în deplina siguranță a izbăvirii sale!

I. Călăuză

Pentru ceasul de acum!

Iubiți frați și surori și împreună lucrători la Vieța Creștină. Ne găsim într'un ceas greu și dureros. Inceputul durerilor este aici (Matei 24,8) Războiul ce bântuie lovește amarnic milioane de suflete. Se umple de luptători câmpiile de luptă ale măcelului iar câmpul Evangheliei rămâne văduvit de atâția luptători. Dar totuși nici când glasul tunarilor „vorbește“ atât de tare, nu trebuie să lasăm să înceteze glasul iubirii Domnului și cuvântul Evangheliei Lui.

Cei plecați pot face și ei câte ceva pe unde se găsesc. Dar cei cari ați rămas la vatră, puteți face mult mai mult împreună cu femeile, și bătrânii și copiii cari îl iubesc pe Domnul și aproapele lor.

In primul rând ajutați cu cuvântul și cu fapta familiile din care a plecat un fiu, soț sau tată.

Apoi ajutați cu Rugăciunile pe frații cari se găsesc în împrejurări atât de grele pentru viața și credința lor.

Imbărbătați-vă apoi în ce privește lucrul Domnului. Nu stingeți duhul. Strângeți-vă împreună cu bunii păstori și rugați-vă Domnului chiar și acolo unde preotul lipsește, strângeți-vă voi toți bunii creștini și rugați-vă și stăruiți în dragostea frățească și ascultarea cuvântului. Nimeni nu vă poate și nu trebuie a vă opri de a vă strânge la un loc de a vă ruga lui Dumnezeu. Mai ales că acest lucru e de trebuință, mai mult ca oricând.

Ajutați-ne cu rugăciunile voastre ne spune printre lacrimi, un drag frate la plecarea sa. Să ne rugăm să lucrăm să iubim și să ajutăm.

DIN EVANGHELIE

15. Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi înconjuțați marea și pământul ca să faceți un tovarăș de cre-

dință și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sânteți voi înșivă

„Au nu este acesta feciorul meșterului de lemn?“ (Matei 13,55)

Sfântu Antoniu, Antereul sfâșlat.

Țăranii din Nazaret ca și Rabinii din Ierusalim s'au izbit de aceasta sminteală: Unu care dă la rânda scândurile, un zăder să se arete drept Messia!? Desigur că face minuni dar Satana deasemenea face minunății.

Omenirea cere dela profeții ei să poarte antereu într'aurit și mitra (coroana) lui Caiafa.

Schimbatu-s'a ea astăzi? Profetul Ilie de s'ar coborâ din cerul său de foc în haină de dulgher ar găsi mulți învățăcei?

Odată sfătuiam pe o cucernică creștină ca pe cei doi fii ai săi, elevi amândoi la un mare liceu catolic, să-i trimită să ajute puțin pe Parohul propriu la azilul de copii. Gest de revoltă: — „Doar nu-i fi vrând să-mi las fiii să se joace cu copiii dulgherilor!“ Prin urmare, de s'ar întoarce, Isus le-ar fi, la unii ca aceștia, o tovarășie neplăcută.

Ne trebuie din când în când sminteala sfinților cari trăesc Evanghelia fără talmăcirii indulgente cum a fost: Francisc de Assisi, Foucauld; Bernadeta; parohul din Ars ori sfântul Antoniu.

Mare încurcătură pe capul Papei Eugen al IV lea. E vorba să rânduiască urmaș în scaunul adormitului Arhiepiscop cap al Florenței. Candidați erau? O legiune întreagă! Papa își destăinuiește încurcătura lui Fra Angelico.

— „Sunt hărțuit de o mulțime de cereri, însă mi-e teamă, că acești candidați caută mai degrabă onoare decât sarcină.“

— Alege dintre cei ce nu se înghesuiesc, spre pildă Antoniu, vicarul general al călugăriei.

Rază de lumină pentru Papa dar lovitură de trăsnet pentru Antoniu — fost-a acest sfat. Antoniu fuge. E ajuns într'o pădure. Trimisul care aduce porunca Papei se așteaptă la un bacșiș. Nu se alege decât cu muștrări.

Antoniu înșiră Papei întreagă nedestoinicia sa, dar poporul credincios roagă pe Papa să socotească lucru bun numirea făcută.

În 13 Martie 1446, intră în Florența, capitala artelor și a deșertăciunilor lumești.

Intrarea nepublicată, fără larmă care mânia, pe cei mari și îmbucură pe cei mici.

Antoniu a refuzat frumosul cal ce i s'a îmbiat, a refuzat mantaua cu coadă lungă.

N'a primit decât o manta de postav grosolan de Perpignau și când croitorul se încapăținează să-i facă acesteia o coadă (trenă), el o taie cu trei îmbucături de foarfece.

Smintelele de-abea acum încep.

Frumoasele grajduri ale înaintașilor se golesc repede. El nu va avea nici măcar un cal, ci un catâr mărunț și acela împrumutat dela ospiciul sf. Maria.

Dar cu cât e mai sărac cu atâta norodul îl cinstea mai mult. Despre acest lucru se povestește întâmplări drăguțe.

Pe când era bolnav Antoniu, un suflet milostiv îi trimite o potârniche friptă. Mânia! Cu prețul acestei păsări s'ar fi putut întreține o zi întreagă familia unui sărac. Cel mult să-i fi trimis o cioară de două parale! Rază de lumină. A do-

ua zi i se aduce o potârniche sub nume de cioară.

Vindecat, Arhiepiscopul Antoniu, își reviea viața obișnuită: Sculara la miezul nopții, rugăciune, muncă până la ora 9, apoi primiri cu poarta tuturor deschisă.

Canonicii săi rezeșc rostirea ceaslovului ori îl lasă la o parte la cea dintâi amenințare de guturai.. în loc să-i dojenească, Antoniu cu 70 de ani în spate, sosește pe jos, în mijlocul unei furtuni groaznice, la catedrală, ca să rostească aici Utrenia dimpreună cu canonicii.. absenții..

Papa îl amenință în purpura de cardinal: „Nu la onoruri, ci la moartea și groapa apropiată trebuie să mă gândesc“ răspunde Antoniu.

Cel ce râvnește demnitățile să priceapă lucrul acesta: Nu este episcop vrednic celui ce îi place să poruncească mai degrabă decât să sërvească pe alții „Aceasta a scris-o în a sa „Summa Theologica“.

Pentru cei mici are blândețe nemăsurată. Lasă jos scumpele lui manuscrise ca să asculte un sărman preot dela țară, vreun muncitor; la camera sa n'avea ușă ci o simplă perdea văpsită.

Afurisenia era în vremea aceea, în mâinile vlădicilor și chiar a clericilor de rând, acel ultim argument“ care sunt armele în mâinile regilor. Antoniu face pe preoții și episcopii săi sufragani să înțeleagă că Isus le-a încredințat cheile nu spre a se face slujii ci spre a servi ei înșiși.

— „Dă-mi o pâine cu totul albă“ spune el unui paroh ce vrea să sloboadă trăsnetele. Peste pâinea aceea Arhiepiscopul rostește afurisenia și pâinea se face „neagră ca și corbul“. Apoi o binecuvântează și pâinea devine albă ca laptele. Tot așa, explică Antoniu, spiritul de dominare creiază sufletele diavolești iar blândețea sufletele îngerești.

Un alt zilot îi descopere că o văduvă oarecare lucrează Dumineca ca să-și nutrească pe cele trei fice ce le avea.

— Trebuiește afurisit!

— Du-i punga aceasta care îi va îngădui să nu lucreze Dumineca, răspunde Antoniu.

Îngăduitor cu cei mici, Arhiepiscopul se poartă aspru numai cu puternicii cari încue dreptatea.

Curajul cetățenesc al acestui ascet izbuconește în celea mai grele ocazii.

Cosma de Medicis apucă puterea.

Șiretenia lui cruță poporul de mâhnire și îi lasă deprinderea dreptului de vot. Dar oricine știe că de vrei să nu-ți pierzi pâinea de toate zilele, trebuie să votezi, cu buletin deschis, pentru oamenii plăcuți lui Cosma. Socoteala a fost făcută fără a se gândi la Arhiepiscop. A doua zi după foametea în care păstorii și-au fost părăsit turma dela care acum cereau slujire, Florentinii citesc pe ușa bisericilor această înștiințare scrisă de mâna lui Antoniu: „am aflat cu mare durere sufletească împrejurarea că astăzi în consilii aproape toate înapoiază fișa de vot despăturată. Lucrul acesta este împotriva jurământului pe care l'ați depus de-a înapoia fișele împăturate și cu fața ascunsă. Este totodată și îm-

potriva dreptului natural care zice că trebuie: înapoiate cu fețele ascunse pentru ca oricine să fie liber în votul său și să nu voteze împotriva conștiinței sale.

Pri urmare poruncim tuturor și fiecăruia dintre cei ce au scaun în sfaturile comunei ori a poporului și aceasta sub pedeapsa afuriseniei, de-a înapoia fișele împăturate și în taină. Oricine va smulge acest înscris de pe ușile vre-unei biserici va fi prin însuși faptul acela afurisit.

În 26 Iulie 1458, Fratele Antoniu, Arhiepiscop de Florența, a scris aceasta cu mâna sa proprie“.

Noaptea și-a folosit-o să transcrie a fișul în mulți multe exemplare spre a nu expune vre-un biet scriitorăș la răsbunările lui Cosma.

Turbare de mânie! Cinci păzitori de ocnă vin să-l amenință cu scoaterea din slujbă. El râde:

— Vă mulțumesc. În acel caz mă voi duce la San Marco într'o celulă (a mea) a cărei cheie o port totdeauna cu mine. Nu mi-aș putea închipui o bucurie mai mare ca aceea.

Cum să-ți iai satisfacție dela o căpetenie ca Antoniu care socotește drept noroc ceace alții consideră o nenorocire.

Aceeaș cutezanță la Antoniu și în reformarea Bisericii. În jurul său se găseau preoți și episcopi ce nu erau nicidecât sarea pământului ci „otravă“. — El plebeianul, fiul unui neînsemnat notăraș, îndrăznește să rezeșc de tot cu mâinile sale, pletele lungi și parfumate ale unui tânăr preot „de naștere“, cutează să pună sub ochii sufraganelui său, episcopul de Pistoia, din familia Medicis, icoana înspăimântătoare (sub raport moral) a diecezei lui.

Aceasta libertate a folosit-o și față de Papa Calixt al III-lea. Îi arată cum Islamul își întinde plasa asupra creștinătății în vreme ce prelații și regii nuse gândesc de-ât să-și îndestuleze deșertăciunile. Papei Piu al II-lea îi vorbește de trebuința de-a începe îndreptările dela cap.. Și Piu al II-lea îi încredințează reforma Curiei Papale din Roma și a clerului.. În mantaua sa cu glugă peste măsură jerpelită, urcat pe un catâr mărunț și păcătos, Arhiepiscopul, moșneag sleit, străbate Italia în mijlocul ingenucherilor poporului.

În sfâșit moare la 2 Mai 1459 în cămăruța lui de călugăr repetind aceste vorbe, sinteza vieții sale: „*Servire Deo regnare est*“, a sluji pe Dumnezeu înseamnă să domnești.

Orgolioasa Florență făcu îngropăciunea regală celui ce îi disprețuise fastul.

Papalitatea care n'a știut să se ferească de umanismul păgân, colăcer al Protestantismului ridică pe Antoniu la cinstea altarelor (ca sfânt), în ceasul când Luther își vestește răsvrătirea..

Arhiepiscopul a fost arătat pe ce cale Păstorii își pot mântui stâna.. Câteva zeci de ani mai târziu Săborul din Trident repetă și aplică lecția lui, dar satana (antereul) Bisericii rămâne sfâșiată. Antoniu prevenea sfâșierea.

(A. Bessières, S. I. „Sers“...)

Trad Preot T. Harineanu

A început războiul--Europa în flacări

Germania a atacat Polonia — Danzigul și coridorul Polonez în mâinile nemților — Lupte sângeroase cu sute de morți și răniți de ambele părți. Mobilizarea generală în Anglia, Franța și Elveția. Anglia și Franța au sărit în ajutorul Poloniei

A început războiul! Râurile mari de lacrimi și de sânge au început să ude din nou câmpiile Europei. La câteva sute de Km. de țara noastră, în Polonia, bubuie tunul, iar avioanele pustiesc orașele și satele cu bombe ucigașe.

Cum a început atacul

Se știe că Germania a cerut mereu Danzigul, pe care Polonia n'a voit să-l dea nicidecât. Anglia și Franța căutau să împace lucrurile, dar Germania nu mai voia să știe de nimic. Așa că fără a mai aștepta al doilea răspuns al Angliei, în dimineața de Vineri 1 Septembrie trupele germane au intrat pe teritoriul polonez iar avioanele au bombardat mai multe orașe, între cari și Varșovia, capitala Poloniei.

Lupte grele — atacuri cu baionete

Veștile ce vin de pe câmpul de război, arată că s'au dat și se dau lupte grele, cu sute de morți și răniți de ambele părți. Avioanele germane au bombardat o mulțime de orașe și sate poloneze făcând mari pagube și mulți morți și răniți. Trupele cari au intrat de către Slovacia au înaintat până la Cracovia. Întâmpinând rezistență, în unele părți ca în Silezia, la Vilun au fost lupte sângeroase cari în repetate rânduri au ajuns la atacuri cu baionete. Polonezii au reușit să captureze în această localitate 103 tancuri și să facă prizonieri, efectivul unui regiment.

Până Duminecă, în cursul luptelor aeriene cari au avut loc au fost doborâte 37 avioane germane. Câteva localități au căzut în mâinile germanilor.

Ultimatum dat Germaniei

Văzând că Germania a început războiul contra Poloniei, Anglia și Franța au dat un ultimatum guvernului german, spunând că dacă după acest ultim cuvânt al lor, războiul nu încetează, ele își vor face datoria față de aliata lor Polonia.

La acest cuvânt ultim al Angliei și Franței, Germania a întârziat să răspundă, spunând că d. Hitler este plecat pe front. În urmă, ziarele au căutat să arate că nu Germania e vinovată de război, ci Anglia care a îndemnat pe Polonia să nu cedeze și Germania e gata să

se bată și 10 ani pentru a distruge tratatul dela Versailles și așa face dreptate prin forță.

Față de asemenea răsbunări,

Franța și Anglia au declarat rasboi Germaniei

Hotărâte să-l doboare pe Hitler, aceste două țări sunt hotărâte să lupte alături de Polonia pentru a doborâ regimul războinic național-socialist și pe d. Hitler, care este pornitorul vărsării de sânge de acum.

Ambasadorii Angliei și Franței au părăsit Berlinul. Legăturile acestor țări cu Germania au fost rupte. Anglia a capturat deja vasul German Bremen. Vaporul englez „Athenia” cu 1400 pasageri a fost torpilat (scufundat) în oceanul Atlantic. În Anglia a fost constituit cabinetul (guvernul) de război.

Lumea întreagă în fierbere de război.

Duhul războiului a cuprins întreaga lume. Ca năucă, lumea se afundă din nou în întunecul groazei.

Toate țările își mobilizează și-și trimit armatele la granițe, grijind ca populația civilă să fie îndepărtată dela frontiere. Au mobilizat în ultimul timp pe lângă Anglia și Franța: Egiptul, Turcia, Australia, Canada, (cari stau alături de Anglia) apoi Elveția, Rusia și altele.

Proclamația Fuehrerului Cancelar Hitler

Cancelarul Hitler, a adresat

în ultimul timp partidului Național-socialist o proclamație în care spune între altele:

„Dușmanul nostru mondial iudeo-democratic a reușit să ațâțe poporul englez pentru a se pune în stare de război cu Germania.

Armata Germană va sfărma în câteva săptămâni acest cerc pus de englezi în jurul Reichului.

Un singur lucru este hotărât: ca Germania să învingă. Drumul pe care îl avem de urmat nu este mai penibil decât drumul Versaille-ului.

N'avem nimic de pierdut, avem totul de câștigat.”

Vorbirea Regelui George VI al Angliei la Radio

Adresându-se populației din întreg imperiul britanic, Regele George al VI al Angliei, a spus între altele că pentru a doua oră în viața celor mai mulți dintre noi ne aflăm în război. Arată că s'au făcut toate sforțările pentru a înlătura primejdia dar egoismul care ar vrea să domine lumea prin forță nu s'a lăsat învins.

Pentru ordine și pace, în acest ceas grav, poate cel mai hotărât din istoria noastră—chem azi poporul Meu de aci și popoarele Mele de peste Mări cari își vor însuși cauza noastră.

„Sarcina va fi grea. Poate să ne aștepte zile întunecate. Războiul nu mai poate fi limitat la câmpurile de bătălie. Nu

putem face însă altceva decât cece este drept pe măsură ce ne dăm seama că este drept și să încredințăm cauza noastră, umiliți, Celui de Sus.

Dacă fiecare și toți împreună păstrăm neștirbită credința și dacă suntem gata pentru orice sacrificiu sau serviciu ne-ar fi cerut de ea, cu vrea Domnului, vom izbuti.

Dumnezeu să ne dea binecuvântarea Sa nouă tuturor”.

Ultimele vești

Se spune că d. Mussolini ar fi intervenit pentru un armistițiu între Germania și Polonia în care timp s'ar fi ținut o conferință a marilor puteri, pentru rezolvarea pe cale pașnică a dorințelor germane.

Dar focul odată aprins e greu de-al mai stinge. Cu intrarea Angliei și Franței în rasboi cu Germania el s'a aprins și mai tare.

În ultimele zile aviația anglo-franceză a atacat câteva orașe și porturi germane. Un vapor german de război a fost scufundat. Armata franceză se mișcă pe front. Coloniile deasemenea sunt în stare de război.

În Polonia, armata germană înaintază cu repeziciune pe toate fronturile. Până Marți, numai în Silezia, nemții făcuseră peste 15 mii de prizonieri. O devizie întreagă polonă a fost distrusă iar statul ei major, luat prizonier.

De bună seamă că în vălmășagul în care se răstoarnă lumea de acum veștile acestea, noi astăzi, mâine vor fi vechi, altele, poate și mai grozave le vor lua locul.

Avalanșa a pornit la vale. Și sunt tot mai puține speranțe că va putea fi oprită pe loc.

Berlinul a fost bombardat de Polonezi

În ziua de 5 Septembrie 70 de avioane poloneze, au bombardat Berlinul.

Toate avioanele poloneze s'au întors neatinse la bazele de plecare. La Varșovia 7 avioane au fost doborâte.

COMUNICAT

Ministerul Aerului și Marinei aduce la cunoștință Intreprinderilor interesate că pot face comenzi de măști și la fabrica de material de protecție a armatei din București Câmpul Moșilor Nr. 19 București.